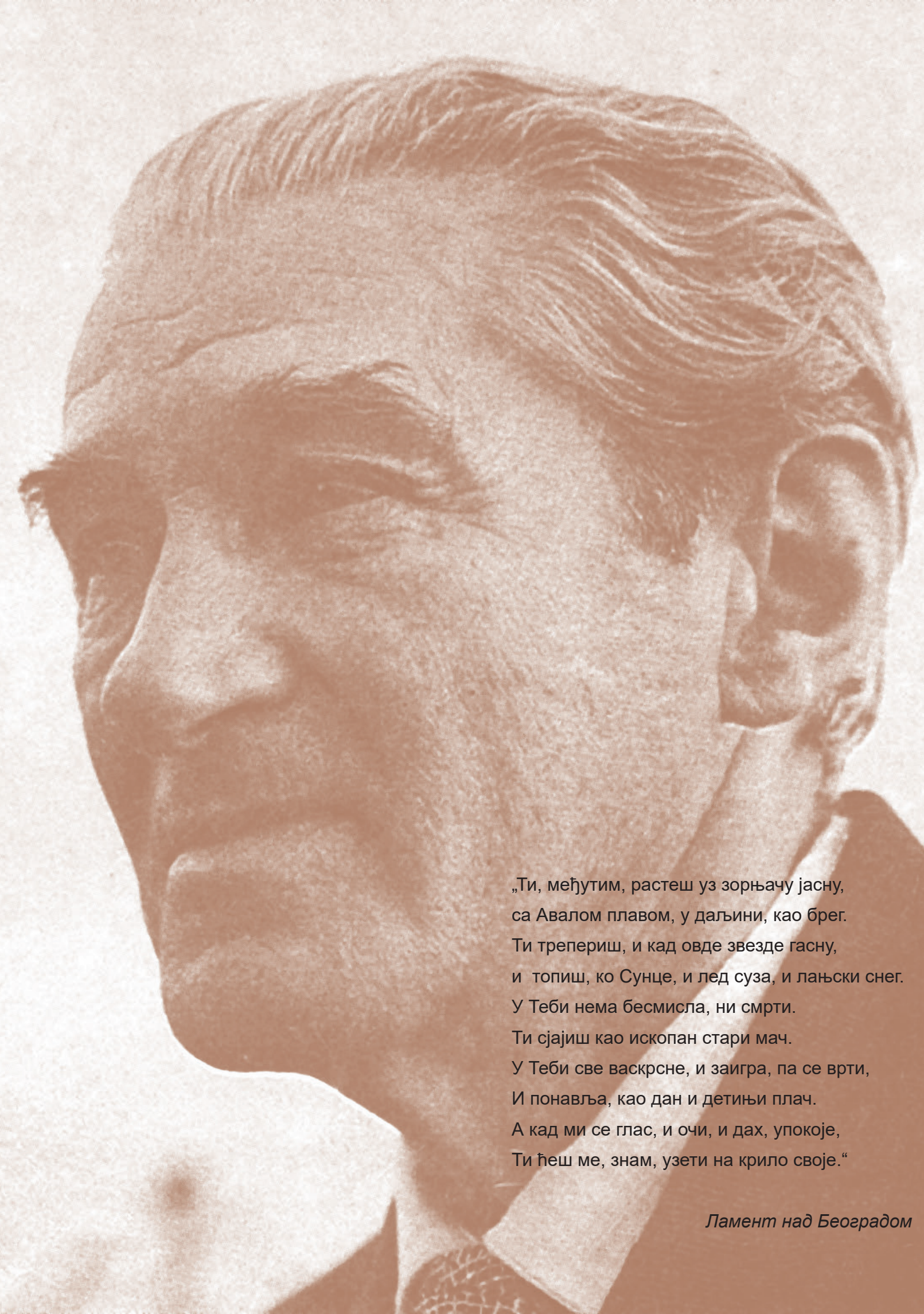

ПЛАВИ КРУГ

Црњански
поново у
Београду

Милош Црњански

„Ти, међутим, растеш уз зорњачу јасну,
са Авалом плавом, у даљини, као брег.
Ти трепериш, и кад овде звезде гасну,
и топиш, ко Сунце, и лед суза, и лањски снег.
У Теби нема бесмисла, ни смрти.
Ти сјајиш као ископан стари мач.
У Теби све васкрсне, и заигра, па се врти,
И понавља, као дан и детињи плач.
А кад ми се глас, и очи, и дах, упокоје,
Ти ћеш ме, знам, узети на крило своје.“

Ламент над Београдом

Драги читаоци,
У вашим је рукама двадесет пети (јубиларни) број „Плавог круга“. Црњански је поново у вољеном Београду, после вишедеценијског лутања. Из белог света опет у свом белом граду. Ходамо његовим стопама, трагајући за свим оним местима које је волео. Чини се да његова сен промиче Ташмајданом, куда шета смирен, спокојан. „Само једно место на свету се зове дом“, позајмљујемо стих као наслов. Између два броја подсећамо на манифестације, хуманитарне акције и успехе наших ђака и професора. Слутимо да би Црњански био поносан на једну београдску школу са својим именом. Нову школску годину пратимо од самог почетка (као што допикује): од „бубамара“, „пчелица“ и „патуљака“ у клупама, а верујемо да би и петаци почетници сигурно измамили шеретски осмех Црњанском. Велика је част што нам је „у гостима“ Милован Витезовић. „Азбучник нашег путовања“, из пера наставнице Зорице Недељковић, оживљава дух и дах херцеговачких и црногорских места за памћење. Предлажемо да прочитате литерарне радове неких талентованих дечака и девојчица. Можда се, чак, ухватите у коштац са математичким заврзламама на Шареним странама. Нећемо баш све да откривамо. Завирите сами ту, иза угла, свратите у наш „Плави круг“! Чекамо вас, са радошћу!

Редакција

ИЗ САДРЖАЈА	04 . „САМО ЈЕДНО МЕСТО НА СВЕТУ СЕ ЗОВЕ ДОМ“	13. БУБАМАРЕ, ПЧЕЛИЦЕ И ПАТУЉЦИ У КЛУПАМА	28. У РАЗГОВОРУ СА ГЛУМЦЕМ У УСПОНУ
	06. НАМА НАУКА НЕ ПРЕДСТАВЉА БАУКА	14. ПИТАЛИ СМО...	30. ВЕЛИКА ЛИГА У МАЛОЈ ШКОЛИ
	09. НА ПОБЕДНИЧКОМ ПОСТОЉУ	16. МИЛОВАН ВИТЕЗОВИЋ	33. МИ ПИШЕМО
	11. ХУМАНОСТ НА ДЕЛУ	20. АЗБУЧНИК НАШЕГ ПУТОВАЊА	36. БИСЕРИ

„Само једно место на свету се зове дом“

„Завичај је оно што одаберете“, говорио је.

Он је одабрао Београд.

О коме је реч?

Реч је о нашем великану, чије име поносно носи наша школа, о Милошу Црњанском. Након више од две деценије проведене у изгнанству, 1965. године Црњански се враћа у Београд. Волео је Београд, као студент, професор, књижевник, и кад је одлазио, и када се враћао. У великој чежњи за Београдом, у Лондону, у изгнанству, написао је најлепшу песму о једном граду - „Ламент над Београдом“.

*„...Ти, међутим, сјаш и сад, кроз сан мој тавни,
Кроз безброј суза наших, вечан, у мрак, и прах.
Крв твоја к'о роса пала је на равни,
К'о некад, да хлади толиких самртничких дах,
Грлим још једном на Твој камен стрми,
И Тебе, и Саву, у Твој Дунав тром.
Сунце се рађа у мом сну. Сини! Севни! Загрни!
Име Твоје, као из ведрога неба гром.
А кад и мени одбије час стари сахат Твој,
То име ће бити последњи шапат мој.“*

Наша мала екипа била је у прилици да посети његово прво боравиште након повратка из изгнанства. Пошто му је кућа била срушена у бомбардовању Београда 1941. године, био је приморан да неко време живи у хотелу „Ексцелзиор“. Тада је веровао у срећу и да ће наставити да пише. Београд му је изгледао као неостварен сан и коначан повратак у завичај.

Били смо у данашњој Макензијевој улици, где је Црњански провео последњих десет година живота, која се тада звала Маршала Толбухина. Живео је изнад ресторана „Влтава“, на другом спрату, у згради број 81. Његов стан био је скромно опремљен, скоро без намештаја,

састанке удружења и на књижевне вечери. Посетили смо његову задужбину, која је заправо основана средствима Виде Црњански, његове вољене супруге. Податак да је она преминула само годину дана после Црњанског, један је од доказа њихове неизмерне љубави и повезаности.

На крају, има ли веће почести за једног уметника, него да једна модерна школа у 21. веку носи његово име и да ђаци те школе иду улицама којима је корачао сам Црњански?

Мила Миленић VII1

ДА ЛИ ЗНАТЕ? ЗАНИМЉИВОСТИ ИЗ ЖИВОТА МИЛОША ЦРЊАНСКОГ

- Рођен је у Чонграду, у Мађарској, 26. октобра 1893. године.
- Као студент у Бечу, у Првом светском рату мобилисан је у аустроугарску војску и ратује у Галицији и Италији.
- Радио је у уредништву „Књижевног југа“ са Ивом Андрићем 1919. године.
- Упознаје Виду Ружић 1920. године на факултету, када је она, пред час, ставила шешир на столицу поред себе како би дала до знања да је заузето. Наравно, Црњански је из шале намерно сео ту и од тада су били нераздвојни.
- Вида и Црњански су се венчали 1921. године.
- Био је професор гимназије у Београду и сарадник „Политике“ 1923. године.
- На четвртој години факултета предавао је познатим фудбалерима београдске „Југославије“ (Милутину Ивковићу, Момчилу Ђокићу, Браниславу Хрњчеку и Петру Јоксимовићу).
- Волео је да се бави спортом, играо је фудбал, веслао, једрио, мачевао се, скијао, тренирао бокс.
- Играо је за панчевачки клуб „Победа“.
- Био је новинар у „Времену“ 1925. године.
- За време Другог светског рата одлази у Лондон са својом супругом. Вида је шила лутке и једном приликом је рекла свом мужу: „Ја шијем да бисте ви писали, једна ваша реченица више вреди него 100 мојих лутака.“
- У Београд се враћају 1965. године.
- Преминуо је 30. новембра 1977. године, у 84. години.

Припремила Анастасија Сајић VII2

ИЗМЕЋУ ДВА БРОЈА

Нама наука не представља баука

Прошле године наша школа је имала низ успешних манифестација на којима је показала огроман труд и таленат ђака и њихових професора.

ЧУКАРИЧКИ ЕКСПЕРИМЕНТ

У сарадњи општине Чукарица и наше школе у суботу, 14. октобра, по други пут одржан је Чукарички експеримент код чесме испред Основне школе „Јосиф Панчић”.

„Ученици Тринаесте београдске гимназије, Хемијско прехранбено-технолошке школе и ОШ „Милош Црњански“ овде, на овом тргу, изводиће експерименте из хемије и физике и на тај начин демонстрираће знање и приближити грађанима Чукарице значај и лепоту природних наука“, рекао је Срђан Коларић, председник Градске општине Чукарица, отворивши манифестацију.

Присутни су били и члан Већа општине Чукарица Дејан Јањић, секретар Црвеног крста Звездан Брадић, професори Славиша Станковић и Анита Стојчевски, директорка Татјана Новосел и ученици школе „Бановић Страхиња“.

Овај догађај трајао је од 10 часова све до послеподнева. Учесници нису правили предаха, већ су све време са задовољством анимирали посетиоце. Као награду за уложен труд и успех, наши седмаци и осмаци од општине су добили мајице у сећање на Чукарички експеримент.

ДАН НАУКЕ

Убрзо након претходног, почеле су припреме за следећи догађај.

Дан науке одржао се у нашој школи 25. новембра и трајао је од 10 до 13 сати. Били су се ангажовали ученици од првог до осмог разреда. Многобројни експерименти налазили су се у холу школе, медија-центру, учионицама нижих разреда и кабинету

физике, математике, историје и српског и енглеског језика. Заједно са нашим, учествовали су и ученици Тринаесте београдске гимназије. Они су у кабинету математике представили најзанимљивију страну хемије поред математике, а ми у кабинету физике - физику. Сем огледа из физике и хемије, могли су се видети и модели вулкана, веначних

планина, различите врсте песка директно из пустиња, мноштво мапа и занимљивости из географије и садржајно штиво о прачовеку, модели делова његовог тела и цртежи и слике оруђа којим се служио, из историје. У кабинету српског језика, наставница биологије изнела је пуно радова и предмета својих ученика, направљених углавном рециклажним материјалом, а у приземљу школе се, сем у експериментима из физике, могло учествовати и у игрици „трка“ за најмлађе, оствареној захваљујући професору Миши Јовановићу. Најбржи је онај који најбрже рачуна.

Овај догађај потврдио је да наша школа има надарене ђаке који ће одиграти главну улогу на следећој манифестацији.

ФЕСТИВАЛ НАУКЕ

Ова манифестација је једна од најпознатијих у региону, а ту част да будемо део ње и једина београдска основна школа која је учествовала, добили смо управо ми.

Једанаести Фестивал науке одржан је прошле године на Београдском сајму под слоганом „Један на један“ и трајао је од 14. до 17. децембра. Посетило га је преко 32 000 људи, који су имали ту прилику да се опробају у најзанимљивијим експериментима, сазнају мноштво нових информација и доживе незаборавно искуство, вредно улазнице од 450 динара по особи. На хиљаде експеримената нашло је своје место у простору од преко 6000 квадрата. Хале, које је фестивал заузео, биле су седма, осма и девета, док је у хали 5 била експлозивна Научно-фантастична бина. Као новина, био је додат и својеврсни фестивалски полигон, зона са интерактивним поставкама, која је представљала „Науку у покрету”.

ОШ „Милош Црњански“ представљали су професор Славиша Станковић (члан ДФС-а), Стефан Поповић (такође члан ДФС-а), наши седмаци и осмаци:

Ана Кеџман, Милица Радовановић, Јован Крсмановић, Елена Михаиловић, Јован Шћекић, Теодора Ристивојевић, Ана Пајовић, Марија Брзаковић, Димитрије Јован Хинић, Катарина Ковачевић, Давуд Ницевић, Ана Икодиновић, Миа Глеђа, Стефан Миловановић, Зорана Остојић, Лука Живковић, Миња Минић, Софија Самарџија и Андреа Шешлија.

Канцеларија за младе, наш спозор, за Фестивал науке и Чукарички експеримент, финансирала је набавку наставних средстава.

Били смо смештени у хали 9 између представника Гимназије „Тутин“ (од којих се могло научити свашта ново о хумусу) и Математичке гимназије (која је имала изузетно забаван програм везан за роботе).

Ми смо приредили „Физику за понети“, са главном темом притиска, који је, што су наши огледи и доказали, изузетно битан и присутан у нашим животима.

Наши експерименти показали су како дишемо помоћу притиска (Бојмарјотов закон), по чему су специфични Паскалово буре, магдебуршке полулопте и густин и још много тога...

Имали смо 25 000 посетилаца, а само један или два штанда имала су бољу

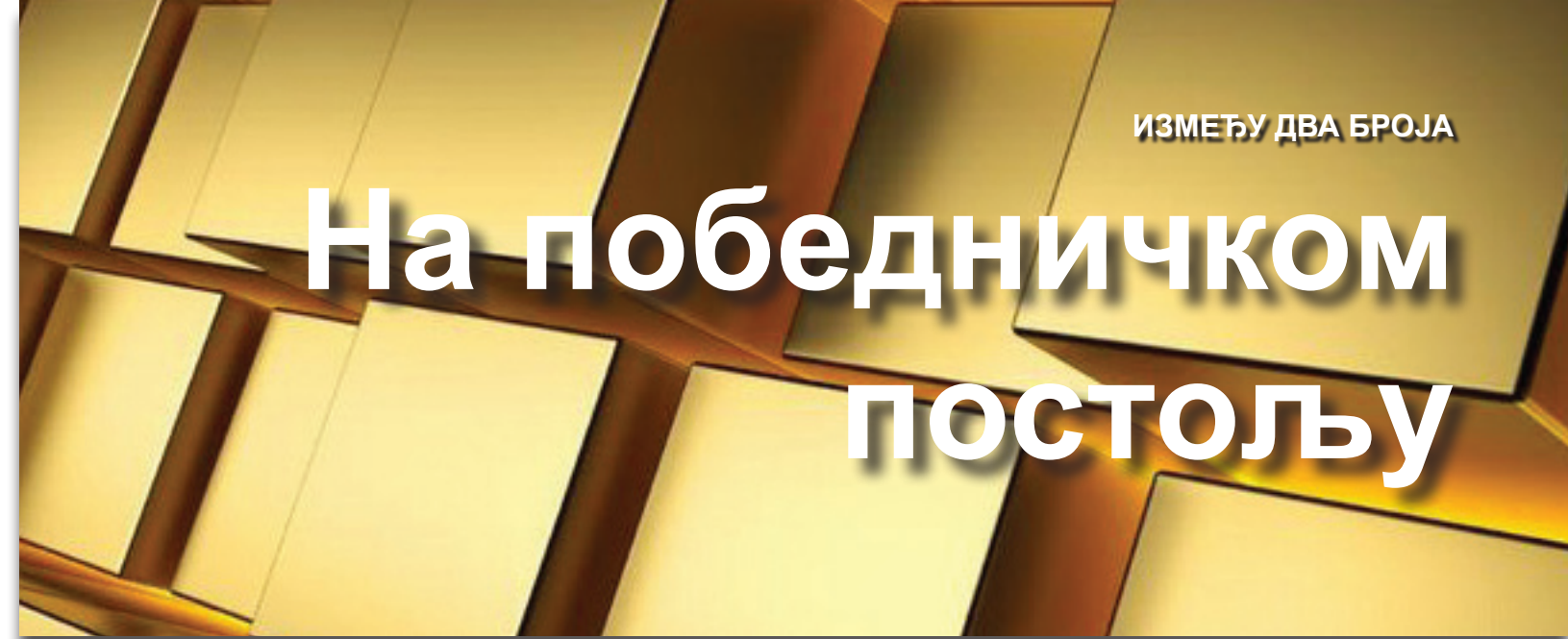
посету. Међу посетиоцима су била деца из целе Србије као и мноштво странаца. Странце је највише занимао експеримент о дисању и притиску, а испред огледа који показује како убацити течност у флашу помоћу мало алкохола, ватре и притиска, увек је био крцат ред. Течност је била обојена не би ли приказ био што занимљивији. Било је важно на прави начин тим људима приближити лепшу страну физике, а ми смо били харизматични и дорасли изазову.

Детаљније о овој манифестацији можете сазнати на њеном званичном сајту festival-pauke.org. Ништа од овога не би било могуће без професора Славише Станковића, који је све организовао и припремио ученике. Захвалио нам се речима:

„Поносан сам. Веровао сам у њих, а они су превазишли и моја очекивања. Било је много лепо бити ваш наставник тих дана. Толико похвала сам добио од колега, професора факултета, родитеља и осталих посетилаца. За Дан науке захваљујем се свим колегиницама и колегама који су помогли, без њих то не би било исто.”

А ми се радујемо овој години и новим успесима!

Милица Радовановић, VIII2

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

На победничком постољу

Иако наша школа има мали број ученика, она ни у једном смислу не заостаје за већим школама. Много је ваннаставних активности и можемо да се похвалимо успешним резултатима. Уложен је велики труд и рад, у школи и код куће, али исплатило се.

Српски језик је међу предметима са најбољим резултатима прошле године. На Републичком такмичењу у Тршићу треће место је освојила Милица Радовановић, а нашу школу су представљале и Ана Пајовић и Андреа Шешлија. Прво место на Градском такмичењу су освојиле Ана Пајовић, Мила Миленић и Марија Варинац, друго Андреа Шешлија, Миа Глеђа, Софија Дарди, Софија Станишић, Магдалена Живановић, Алекса Јањушевић и Милица Радовановић, а треће Зорана Остојић и Теодора Дуганџић.

Нисмо заостајали ни у страним језицима, где је на такмичењу из **енглеског језика** другу награду на Градском такмичењу освојила Елена Михаиловић, трећу Миа Глеђа, а заједно су се такмичиле и на Републичком такмичењу, док је из **француског језика** Марија Петровић учествовала на Републичком такмичењу, а освојила је и прво место на градском такмичењу.

На Општинском тамичењу **рецитатора** за млађи узраст (до IV разреда), наш Вук Радивојевић освојио је друго место.

Кажу да је прво настала филозофија, па **математика**, али ми ћемо без много филозофирања подстаћи ученике да наставе са оваквим резултатима. Маја Јованић је освојила другу награду на Републичком такмичењу. На Градском такмичењу, Маја Јованић је освојила прво место, а треће место је заузела Софија

Станишић. Маја је уписала Математичку гимназију ове године и желимо јој да и даље ниже успехе!

Ово је један од ретких предмета у којима се такмиче и млађи (3. и 4. разред) и никако не желимо да потценимо њихове резултате. Трећаци су се ове године први пут боље упознали са математиком и на такмичењу су имали одличне резултате. На Општинском такмичењу Хана

Петровић и Андрија Сајић освојили су прво место, треће Петар Хрњић, Тина Милојевић и Марко Дуганџић, а четвртакиње Сташа Анђић и Теодора Јанкулоски су представљале нашу школу и на Градском такмичењу. Теодора је освојила и друго место на Општинском такмичењу, заједно са Војином Дабићем, док су треће место освојили Растко Гаки и Ђурђа Кешељевић.

Физика је још једна природна наука у којој су ђаци наше школе остварили фантастичне резултате. Прво место на Градском такмичењу су освојиле Мила Миленић, Маја Јованић, а друго место Анастасија Сајић, Милан Ђурић и Ана Пајовић. На Републичком такмичењу Мила Миленић је освојила прво место, Милан Ђурић друго, а Анастасија Сајић и Маја Јованић треће.

Већ је постала традиција да се велики број деце пријављује за такмичење из **биологије** и освајају пуно награда, па ни прошла година није била изузетак. На Градском такмичењу су друго место освојили Алексеј Петровић, Ана Богдановић, Оливера Огњеновић, Теодора Дуганџић, Велибор Плавишић и Алекса Јањушевић, а треће Теодора Ристивојевић.

Хемија је предмет са којим се најкраће дружимо и најмање упознајемо у основној школи, па имамо и мало времена за такмичења. Треће место за нашу школу из хемије је освојио на Општинском такмичењу Лука Живковић.

Историја неким представља проблем, али то не можемо рећи и за наше историчаре - Павла Аћимовића и Андреја Глишовића, који су освојили треће место на Градском такмичењу. Павле је освојио и друго место на Градском такмичењу из **географије**.

Наша школа негује и пуно малих уметника и расадник је талената. И ове године учествовали смо на конкурс „**Мали Пјер**” и треће место на Градском такмичењу освојио је Алекса Јањушевић, а исти рад освојио је друго место на Републичком такмичењу заједно са радом Милице Радовановић, док је прву награду освојио рад Ане Павловић.

Наши ђаци могу да се похвале успехом и на **музичком пољу**. Наша школа има неке од најлепших гласова у граду и то су и доказали наши представници: Малена Роксандић, Елена Кузмановић и Павле Марковић.

Спортисти су нам донели толико награда да не могу ни стати на ове наше стране, али зато могу на победничко постоље!

Поносни смо што је наша школа на завршном испиту осмака показала најбољи резултат међу 17 школа у Општини Чукарица.

Желимо нашим ђацима и наставницима много успеха и нових награда у овој школској години!

Анастасија Сајић VII2

Хуманост на делу

УСКРШЊИ ВАШАР

Наша школа већ годинама одржава традицију Ускршњег вашара. Ученици праве накит, честитике, колаче и све то нуде гостима и родитељима. Прикупљен новац је био намењен оболелом ученику Гимназије „Црњански“. Цела школа се укључила у хуманитарну акцију, а одржан је и хуманитарни концерт Студија „БИС“.

Вања Марковић V3, Тамара Славковић V3

ПОСЕТА НАРОДНОЈ КУХИЊИ

Двадесет први век, уз велики технолошки напредак, донео је и својеврсну отуђеност. Упркос постојању мобилних телефона, друштвених мрежа и интернета, велики број људи је истински усамљен, а многи препуштени сами себи. На срећу или више захваљујући хуманости добрих људи, постоје места где усамљени могу наћи друштво, а одбачени утеху и помоћ. Народна кухиња у Београду је такво једно место. У пратњи вероучитеља наше школе Дарка Николића, посетили смо је у мају ове године. Дочекали су нас ведри и насмејани људи у скромном амбијенту. Ушавши са бројним предрасудама, а са мало реалног знања, били смо затечени. Мали број куварица, насмејано зајапурених лица, весело је мешало храну у огромним судовима. Иако су грашке зноја на њиховим челима говориле супротно, изгледало је као да то раде са великом лакоћом. Пријатан мирис се ширио на све стране, кроз трпезарију где су корисници народне кухиње са нестрпљењем ишчекивали свој оброк. Задужење нас, деце, било је да обришемо опране судове извађене из стерилизатора. Након тога смо преносили послужавнике са сервираном храном из кухиње у трпезарију и послуживали. Са пуно поверења, људи су их прихватили од нас. Атмосферу је додатно оплеменила спонтано започета песма. Док је трајала наша песма, звекет кашика је потпуно утихнуо. Отпевали смо скоро цео репертоар школског хора и сви смо подједнако уживали. Срдачан аплауз био је доказ да им се атмосфера коју смо направили, заиста допала.

У каснијем разговору сазнали смо да су корисници народне кухиње људи одбачени од својих породица и друштва, без редовних или икаквих примања. Међу њима има и образованих и необразованих људи, чак и доктора наука. Али су сви изгледали исто, без обзира на њихов прошли живот. На мене је највећи утисак оставио један дека, врло образован човек који нам се обратио на више страних језика.

Жељана Гаџић VII2

Ђаци генерације

Бубамаре, пчелице и патуљци у клупама

АНА ПАЈОВИЋ
Ђак генерације

Генерација 2017/2018.

МИЛАН ЂУРИЋ
Носилац дипломе за природне науке
Генерација 2017/2018.

ПАВЛЕ АЃИМОВИЋ
Носилац дипломе за друштвене науке
Генерација 2017/2018.

ЕЛЕНА МИХАИЛОВИЋ
Носилац дипломе за енглески језик
Генерација 2017/2018.

МАРИЈА ПЕТРОВИЋ
Носилац дипломе за француски језик
Генерација 2017/2018.

АНДРЕЈА ШЕШЛИЈА
Носилац дипломе за српски језик
Генерација 2017/2018.

МАРИЈА БРЗАКОВИЋ
Носилац дипломе за музичку уметност
Генерација 2017/2018.

МИА ГЛЕБА
Носилац дипломе за ликовну уметност
Генерација 2017/2018.

ЛАЗАР ШТЕКИЋ
Носилац дипломе за спорт
Генерација 2017/2018.

Од вртића и креветића зачас, неприметно, стигне се до ђака првака и школске клупе. Први дан школе се ишчекује са узбуђењем и стрепњом. Не зна се ко има већу трему, маме и тате или будући ђак првак. Први сусрет са учитељицама деца доживљавају на разне начине. Неког буде мало срамота или се уплаши, а неко зајапуреног лица притрчи учитељици као мами у загрљај. Тако није било са нашим првацима. Они су били самоуверени, срећни и задовољни. Пажљиво су слушали сваку учитељичину реч и побеђивали у свакој игри коју би им она задавала.

Тог важног дана, 3. септембра, наши прваци су гледали представу Студија „БИС!“ „Како су настале ружне речи“ и са осмехом и пуни утисака неке нове „бубамаре“, „пчелице“ и „патуљци“ кренули су до својих учионица. После само две недеље отишли смо да проверимо како је нашим ђацима првацима и да им поставимо нека шашава питања на која су нам они маштовито одговарали. „Ко је био Колумбо?“, питали смо ми. „Колумбо је био гусар!“ или „Он је открио Европу!“. Питали смо их и ко је оџачар, а одговарали су нам: „Он је чика који поправља и прави оџак“, што је било и донекле тачно. „Машиновођа!? Онај који је најглавнији у возу!“

Наши прваци су баш симпатични и детињастии, а уједно јако паметни и на нас су оставили снажан утисак. Њихове учитељице су са пуно тоpline у очима причале о првачићима: „Јако су мали и слатки! Сналажљиви су и бистри. Са осмехом су ушетали у школске клупе!“

Драги прваци, желимо вам пуно среће у школовању и пуну торбу петица! Да вам дружење буде најважнији предмет у школи!

Сташа Анђић V3

Питали СМО...

У разговору са педагогом Биљаном Ђулафић, петаци нам откривају...

Највећи проблем у петом разреду ученицима је...

- Велики проблем ми је што сам првих дана у школи причао на часу, док наставница није била ту, и питала ме је, па нисам знао и тако сам добио 1. Само бих желео да ми наставница музичког опрости што сам био безобразан.
- Из енглеског имамо пуно ПРЕДМЕТА.
- Проблем су ми колективно лоше оцене ако их добијем.
- Највећи проблем су ми степенице, то што немамо лифт (силажење је много лакше од пењања).
- Највећи проблем ми је да се организујем да све научим.
- Математички контролни!!!
 - Генерално ми ништа није проблем.
 - То што морам да се премештам из кабинета у кабинет и то што ме МРЗИ да се пењем горе-доле.

Највише им се свиђа у петом разреду...

- ИСЕЉАВАЊЕ из кабинета у кабинет.
- Највише ми се свиђа САЛА ЗА ФИЗИЧКО!
- То што на неким предметима ИДЕМО НАПОЉЕ!
- Зато што је већина УЧИТЕЉИЦА фина.
- Што се сви наставници брину о мени и мојим другарима да будемо најбољи што можемо.
- Највише ми се свиђа разредна. Она је врло фина и добра. Подсећа на моју учитељицу.
- То што могу да бирам који ми је омиљени наставник!
- То што смо добили нове ЗАБАВНЕ предмете.
- Наставници, зато што нису баш строги, и скоро увек немамо домаћи.
- Не морамо да чекамо у реду испред школе као од првог до четвртог разреда.
 - Што нам је наставница математике – разредна!

Ученици би, да могу, променили у школи:

- Можда да једном месечно можемо да се видимо мало више са учитељицом. Да петак буде ненаставни дан.
- Да немамо изборне предмете!
- Скраћена настава, а продужена настава физичког и велики одмор!
- Да се сав домаћи заврши у школи.
- Променила бих пара у клупи јер сам с њим седела две године. И хтела бих компјутере уместо књига. И да имамо базен.
- Ходник да буде ШИРИ због гурања.
- Променила бих да се к'о у Шведској даје шведски сто и да са њега узимамо све бесплатно.
- Желео бих да зидови имају кул свемирски дизајн.
- Да имамо само понедељком наставу... и то само један час који би трајао 30 минута. И тај час да буде музичко или српски језик.
- Да немамо поподневну смену!
- Ништа не бих мењала, све је већ одлично ОДРАЂЕНО.

Милован Витезовић

„Оцене које сам добијао на писменим задацима биле су шарене, зависно од тема које сам знао да промашим, са задовољством.“

Милован Витезовић је познати српски књижевник, сценариста и драматург. Рођен је 11. септембра 1944. у Витезовићима, код Косјерића. Живи и ради у Београду. Аутор је многих романа, песама, драма, филмских и телевизијских сценарија, афоризама и критика. Објавио је око педесет књига у више од двеста издања. Романи „Лајање на звезде“ и „Шешир професора Косте Вујића“ и многи други достигли су изузетну популарност, а њихове филмске и телевизијске верзије изузетно су гледане. Добитник је бројних награда и за свој књижевни рад.

Ваш роман „Лајање на звезде“ упечатљив је пример да добра и занимљива књига може лако да допре до читаоца, да га привуче. Да ли у том роману има нечег аутобиографског?

Моја гимназија (Гимназија „Миодраг Миловановић Луне“) истовремено је и моја најчитанија књига - роман са матурантима „Лајање на звезде“. Имала је 35 издања, преведена на словеначки, македонски, бугарски, румунски и руски језик. Роман је екранизован 1998. До почетка НАТО бомбардовања имао је 86500 гледања. На Твитеру до сада има неколико стотина хиљада цитата. Да ли је роман аутобиографски? Прилично. Мада сам промешао разне одлике професора и ђака и нешто измислио и домаштао, у мојој гимназији је ипак било као у роману. Шта је мењано? Име града су Моравски Карловци. Гимназија је „Милутин Ускоковић“. Како сам писао 1972, десет година после матуре, променио сам сва имена да се неко не увреди. Једино сам задржао свој надимак Филозоф.

Ваше књиге су превеђене на многе језике. Колико вам то значи?

Писац пише својим језиком, али воли да га читају и на другим језицима. Тако и ја. Највише књига ми је преведено на енглески (4), на италијански (3), на француски (3), на грчки (2), на немачки (2), на румунски (1), на шведски (1), на хебрејски (1), на словеначки (1), на македонски (1), на руски (1) и есперанто (1). Највећи тираж био је у Русији (180000 примерака).

Какво је било ваше детињство?

Моје детињство је било после рата. Лепо, а у великим оскудицама. Било је то сеоско детињство у Витезовићима, код Косјерића, ту сам ишао у прва четири разреда основне школе. После сам био ђак пешак до Косјерића. По пет километара тамо и назад.

Како сте почели са писањем?

Почео сам да пишем на керамичкој таблици, уз коју је на канапу био сунђер. Што сам писао, одмах се и брисало.

Каква вам је била учитељица?

Нисам имао учитељицу. Имао сам строгог учитеља. Од њега сам и батине добијао. Батине у школи још нису биле укинуте, али је било забрањено да ђаци пишу левом руком. Ја сам и данас леворук, сем у писању.

Шта вас је инспирисало да пишете?

Ја за инспирацију нисам знао. Писао сам о било чему што ми падне на памет. Мој професор српског језика Радисав Мића Цајић (касније чувени библиограф и песник) послао је моје песмуљке у Београд редакцији „Пионира“, где су уредници били Мира Алечковић и Бранко Ћопић. И тако је почело. Можда и грешком!

Какве сте оцене добијали на писменим задацима?

Оцене које сам добијао на писменим задацима биле су шарене, зависно од тема које сам знао да промашим, са задовољством.

Много сте написали, од афоризама, поезије, романа за децу и одрасле, радили сте серију о Вуку Караџићу. Да ли је ваш пример доказ да заиста много треба да се ради?

На моју велику жалост, све што сам постигао, постигао сам великим седењем над рукописом. Бдењем, такорећи.

Да ли пишете неку нову књигу за младе?

Да ли пишем неку нову књигу за младе? Нисам фах писац - само за младе. Мада су и „Лајање на звезде“ и „Шешир професора Косте Вујића“ врло читане књиге. Моје књиге су за оне младе до 88. године. Сада пишем роман о Бранку Ћопићу.

„Бајке - било једном...“

„Казна за уши“

„Дечје стваралаштво, више од било ког другог, има способност да обрадује посматрача. Овај танан и драгоцен језик треба неговати, јер одрастањем, он се често запоставља и временом потпуно губи.“

(Из каталога „Радост Европе 2018“, др. ум. Невена Поповић)

У Музеју примењене уметности отворен је 53. Дечји октобарски салон под називом „Бајке - било једном...“. Међу 270 радова који су изабрани и приказани на овој изложби, налазе се и радови ученика наше школе, Уне Батиловић (1. разред), као и ученика 3. разреда: Маше Миленовић, Маше Марковић, Максима Вајовића и Вука Радивојевића.

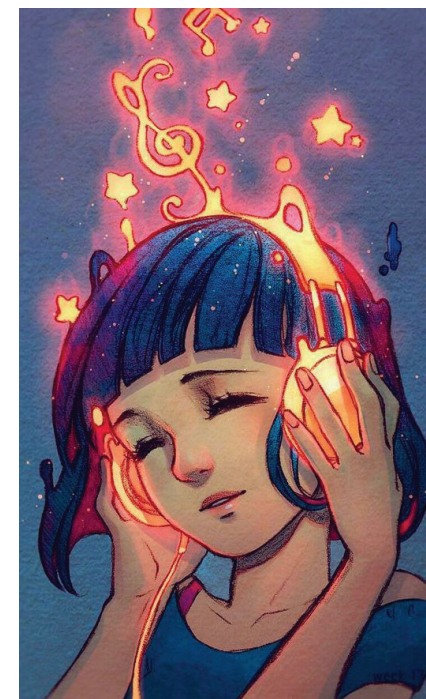
Посебно се радујемо што је Награда УЛУПУДС-а (Удружења ликовних уметника примењених уметности и дизајнера Србије) за најуспелији дечји рад конкурса припала седмогодишњој Уни Батиловић за рад „Црвенкапа“.

Друга награда 53. Дечјег октобарског салона додељена је Маши Миленовић за рад „Вештица“, а добитник похвалне награде је и Вук Радивојевић.

У Галерији Дечјег културног центра Београд, отворена је друга значајна изложба, изложба награђених радова 20. међународног ликовног конкурса „Радост Европе“. Традиционално, учествовала су деца света узраста од 4 до 18 година. Стручни жири је међу најуспешнијим издојио и радове и доделио похвалне награде Ивони Шћекић и Дуњи Шокчевић, ученицама 4. разреда наше школе.

Награђени дечји ликовни радови настали су у Малом ликовном атељеу Студија „БИС!“, уз подршку ликовног педагога Виолете Јовић.

Виолета Јовић

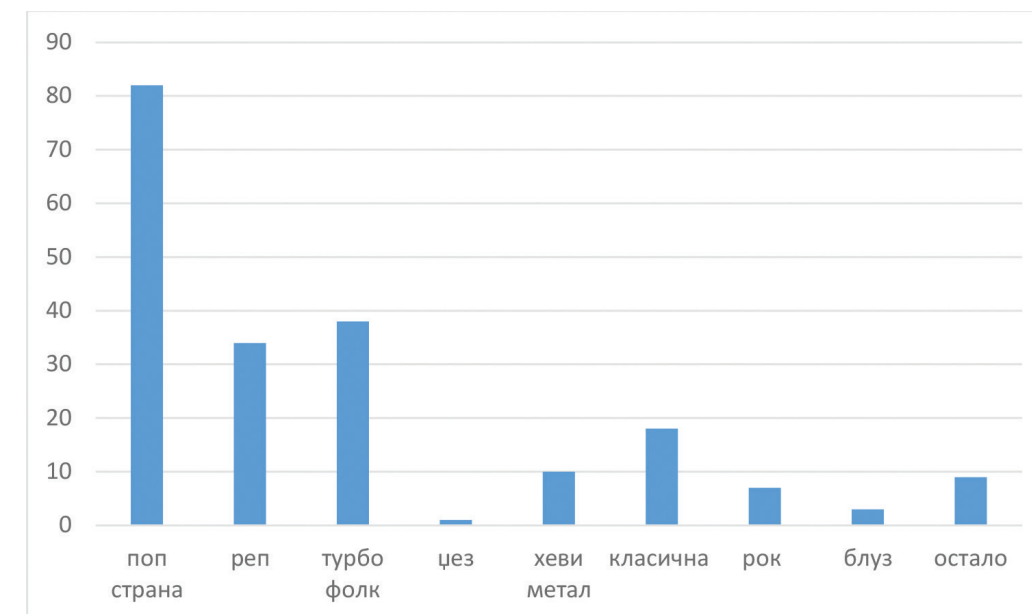
Чињеница је да ми, тинејџери, велики део дана проводимо слушајући музику. Слушамо је током спортских активности (трчање прође лакше уз музику), буди нас омиљена песма, па и дан почиње лепше, а и учење иде лакше уз музику.

Међутим, не слушамо сви исто и музички укуси су различити. То је био мотив да у нашој школи спроведемо анкету о врсти музике коју слушају наши ђаци. Анкета је обухватила две стотине два ученика, од петог до седмог разреда. Питали смо их да од понуђених жанрова одаберу омиљени и издвоје своје фаворите међу музичарима. Ево и резултата: Раста, Ана Марие, Јала Брат, Ариана Гранде, Николија, Моцарт...

Графикон показује различит музички избор. На основу добијених података из спроведене анкете можемо закључити да се у нашој школи највише слуша поп страна музика. Такође, за њом не заостаје реп и турбо-фолк. Џез, хеви-метал, класична, рок и блуз су заступљени у малом броју.

Уочене различитости не треба посматрати као баријере међу људима. Сви ми имамо свој избор у музичком правцу. Битно је слушати музику и уживати у њој!

Виктор Игњатовић VII2
Ана Станковић VII2

Азбучник нашег путовања

А

Авантура, наша нова, почиње!
Аутомобили су спремни.
Андрићград, и још много тога чему хрлимо у сусрет, чека нас.

Б

Београд остаје за нама у јутарњој свежини, са наговештајем кише.
Босни идемо и надамо јој се у раздрагано сунчано послеподне.
Бисере блаженства и богатства, које смо успут стекли, нанизали смо на бројаницу сећања.

В

Вишеград, вековне прошлости, обилазимо у даху, уз незаобилазно заустављање на мосту Мехмед-паше Соколовића, који још увек пркоси немирној Дрини.

Василија Острошког мошти целивамо у блаженом миру манастира Острог, док река људи полако пристиже на ходочашће, у потрази за спознајом чуда.

Г

Головић и Гага део су наше тринаесточлане путничке дружине.
Гатачко поље, травната висораван у вечерњи сумрак, уз рајски мирис пољског цвећа и лековитог биља.
Галерија на првом нивоу Саборне цркве у Подгорици, где смо седели на месту хорских певача, посматрали храм из несвакидашње визуре и ослушнули звуке духовне музике и топли бруј, који титра у ваздуху у тракама сунчеве светлости.

Д

Дарко, Душанка, Драгица, Даниела, Драгана, најбројнији су део наше дружине са истим почетним словом имена.
Добрун, манастир из времена цара Душана, где смо сусрели нашу некадашњу ученицу Мрвицу и разменили нека давна сећања, без много речи, уз погледе, осмехе и загрљаје.
Данићи, мали манастир у чудесно нестварном пејзажу Гатачког поља, где су нас породично срдечно примили монаси Петар и Теофил, уз разговор који зауставља време.

Ђ

Ђаци, добри, пристојни, лепог понашања служе нам као узор да се и сами тако владамо, као да нас негде из прикрајка посматрају и оцењују.

Е

Елан нам не мањка, сви су добро расположени, весели, растерећени, прште шале, врцавости и ситна пецкања, на све стране.

Ж

Жене возачи и мушкарци возачи у нашој дружини, однос снага 2:1.
Ждребаоник, манастир код Даниловграда, чува мошти Светог Арсенија Сремца, архиепископа и наследника светог Саве.

З

Зорица, дежурни хроничар наших путовања, потписник ових цртица.
„Златна моруна“, ресторан у Андрићграду, истог имена као некада онај у Београду, на Зеленом венцу, где су се састајали чланови „Младе Босне“ 1914. године и испланирали атентат на Франца Фердинанда.

И

Илузија је на моменте обележила наше путовање, јер је лепота виђеног и доживљеног понекад личила на обману, привид или варку.

Ј

Јелене (Милутиновић и Веселиновић) и Јеца део су бројније женске екипе наше дружине.
Јунско и јулска јутра окупана сунцем, када после окрепљујућег али прекратког сна, настављамо путовање, увек личе на неки нови, узбудљиви и неизвесни почетак.

Јован Дучић, чији посмртни остаци од 2000. године почивају у крипти Херцеговачке Грачанице на брду Црквина изнад Требиња, као на вечној стражи надзире и чува родни град у свој његовој лепоти.

К

Киша нас је мимоишла у Београду на почетку путовања, а повремено нам је правила друштво тог првог поподнева, не умањујући добро расположење.
Крстионицу (њене остатке) из античког времена, вероватно IV века, видели смо испод заштитног стакла орошеног капима воде, на поду Петро-Павловог манастира, где се нестварно пресликавао лик Христа Пантократора, из куполе цркве.

Л

Литургијом, јутарњом, у Петро-Павловом манастиру у Петровом пољу близу Требиња, започињемо други дан наше авантуре.
Летње јутро полако одбројава сате летњег дана.
Леотар, планина чувар и заштитник Требиња (са највишим врхом од 1244 метра).

Љ

Љубазност и доброта људи које смо сретали такли су нас, ширећи се као концентрични кругови на умореној површини воде.

М

Морава, Западна, моћна је река и делом пута крећемо се њеном долином.

Мир, онај духовни, лични, неописиви, а пронађен макар и на кратко, био је драгоцен.

Н

Никоље, најстарији од свих овчарско-кабларских манастира, са зидовима дебљине скоро један метар, примио је и кнеза Милоша Обреновића после слома Првог српског устанка.

Немир, нерасположење, неверица, несклад, небрига и све остале речи које почињу са не, осим несанице, нису биле дозвољене.

Њ

Његошев споменик у Требињу, из 1934. године, подсећа на великог српског песника и владара Црне Горе, Петра II Петровића.

О

Острог, манастир надомак Никшића на окомитој стени планине Прекорнице, који чува мошти свеца и чудотворца светог Василија Острошког, место је нашег ходочашћа.

Осећања, она узвишена, духовна и дубока, лични су доживљаји похрањени у нама као одбрана од ужурбаности и нервозе свакодневице.

П

Панајотовић је дванаести и претпоследњи члан наше дружине.

Платани, горостасно дрвеће широког, хладовитог лишћа и истоимена чувена летња башта у Дучићевој улици у центру Требиња, незаобилазно су место сусрета, одласка и повратка.

Р

Ресторан „Студенац“, са долапом који окреће вода Требишњице и укусне рибе, пастрмке у тањирима, уз раздраган жамор и звуке куцања чаша и звецкања прибора за јело, знак су да треба нахранити и тело.

С

Стари град Кастел, опасан зидинама, с почетка XVIII века, некадашњи трговачко-занатски центар Требиња данас буди знатижељу и изазива носталгију док позива на шетњу уским попличаним улицама, тунелима и трговима. Саборни храм Светог преображења Господњег заузима централно место у предивном парку у Требињу, где скривен кроз крошње дрвећа, одједном засени погледе својом белином и сјајем.

Т

Требиње је у својој бурној историји увек било на раскршћу путева између Медитерана и унутрашњости Балканског полуострва, ту су пролазили Илири, Римљани, Словени, Турци, Аустроугари, а мени се чинило као да ћу иза оазе зеленила наслутити мрешкање морских таласа, лелујање и поскакивање барки.

Тврдош, манастир близу Требиња, на путу за Мостар, чува честице часног крста и руку краљице српске Јелене Анжујске, жене краља Уроша I.

Ћ

Ћелија Пиперска, манастир у Црној Гори из XVII века, са моштима светог Стефана Пиперског, а иако његов обилазак није био у првобитном плану, лепота предела и духовни мир овог места уверили су нас да је вредело посетити га.

У

Уживамо, уживамо... у свему.

Успомене уносимо у унутрашњост својих умова и тела, да нас касније узнесу, затрепере испред очију, замиришу у корену носа, закусе на врху језика, зашуме у ушима, забразде под прстима и забљесну душу.

Ф

Фудбал, најважнија споредна ствар на свету, прати се (траје Светско првенство) и сви имају своје фаворите.

Х

Херцеговина је названа по титули херцег, коју је први носио у средњовековној Босни Стефан Вукчић Косача 1448. године („херцег од светог Саве“).

Ц

Цеца је тринаести (нисмо сујеверни) и последњи члан наше дружине.

Цетиње, стару престоницу Црне Горе, иако планирано, нисмо стигли да обиђемо, али смо се сложили да су Пипери били „узвишена замена“ и да Цетиње остане жеља која чека испуњење.

Ч

Човек на оваквим путовањима боље упознаје себе.

Човекољубље се учи и негује, није дато рођењем.

Џ

Џезва шири мирис јутарње кафе која се разлива у шољице, док се договарамо где и како данас (тако и наредних дана).

Ш

Шкрипавац, сир са требињске пијаце, као и тврди сир, сир у уљу, сир у мешини, враћају се у Београд са нама, да их делимо уз приче са својим ближњима, ушушкани у сигурности својих домова.

Школа, зборно место одласка али и повратка, нас дочекује у тишини док уличне светиљке разгоне ноћни мрак.

Зорица Недељковић

Са Радојем Домановићем у књижевној шетњи

У школи смо чули од професорке српског језика о књижевним шетњама у Београду. Одлучиле смо да се мало распитамо и сазнамо нешто ново о нашим великанима. У септембарским шетњама откривале су се стазе којима су ходили Симо Матавуљ, Радоје Домановић и Васко Попа. Одлучиле смо се за нашег највећег сатиричара, Радоја Домановића, аутора „Мртвог мора“, „Страдије“, „Вође“, „Данге“, „Размишљања једног обичног српског вола“ и других приповедака.

Окупљање је било код фонтане између дворова у Улици краља Милана. Водич нам је открио да се на месту састанка некада налазио дворца Обреновића са великом гвозденом капијом и да Радоје Домановић није волео породицу Обреновић. Противио се њиховом режиму

и због различитих политичких уверења је прогањан, премештан и отпуштен са свога тадашњег посла. Једва дочекавши пад владавине Обреновића, покреће политички лист „Страдија“, у којем покушава да се бори против мана новог режима, који се није променио ни након пада владавине Александра Обреновића.

Шетња се наставља....

Крећемо ка Теразијама и застајемо код споменика Браниславу Нушићу. Сазнајемо да се

наш познати писац Радоје Домановић нашао у сукобу са Браниславом Нушићем случајно, када је у кафани, грешком, погодио пикслом самог Бранислава уместо неког пијанца. Не можемо

да застанемо овде, а да не објаснимо разлог боемског живота коме се Радоје одао. Због претходно поменутих проблема са Обреновићима и политичких неслагања, као и због недовољног одјека свог часописа и промена које је очекивао, наш познати писац одао се алкохолу, боемском животу...

У парку преко пута Филозофског факултета чули смо о самом крају нашег писца и о његовим најпознатијим делима.

Како је био власник још једног листа, под називом „Нови покрет“, где се борио за права затвореника, тј. њихову одбрану, а најважнија одбрана му је била одбрана самог чина убиства Александра Обреновића, нашем писцу је синнула идеја о писању најобимнијег свога дела под називом „Краљ Александар по други пут међу Србима“. Међутим, дело је остало незавршено, а објавио је и два текста која

можемо посматрати као његов финални политички манифест: „Радикалној демократији“ и „Разговор с демократијом“.

Радоје Домановић преминуо је пола сата после поноћи 4. августа 1908. у Београду, након дуге борбе са хроничним запаљењем плућа и туберкулозом. Преостале његове књижевне радове који су остали у рукопису, као и сликарска дела, уништили су Аустријанци током Првог светског рата.

Јана Бобар VI3 и Кристина Ђорић VI3

МУЗЕЈИ СУ ПОНОВО У МОДИ

Основан 1844. године, Народни музеј у Београду је најстарија музејска установа у Србији. Налази се на Тргу Републике, некадашњем Позоришном тргу.

Музеј је саграђен на месту где је некада била чувена београдска кафана „Дарданели“, у којој је одседала угледна уметничка елита тог доба. Изградња Народног музеја допринела је трансформацији Трга републике. Због дугогодишње реконструкције, музеј је био затворен и није имао сталну поставку.

На Видовдан 2018. године, музеј је након петнаест година реновирања, поново отворен за посете. Нова стална поставка је богата експонатима и базира се на нумизматици, археологији, европској уметности и наслеђу средњег века. Највише су нам се допале слике наших чувених сликара Саве Шумановића и Уроша Предића. О овим сликарима смо училе само на часовима историје и српског језика, тако да је било узбудљиво видети њихова дела уживо. Фасцинантно је како су људи пре толико година умели да израђују накит, оружје, оруђе са тако пуно детаља и боја. У збирци новчаница постоје новчанице од више милиона динара. „Једно паковање жвака, молим!“ „Милион динара!“, шалиле смо се. Нисмо стигле да обиђемо цео музеј ни за два сата!

Туристи из свих крајева света су задивљени нашим музејем, што је уједно и разлог да будемо поносни на нашу културу и историјско наслеђе. Народни музеј заиста има много тога да пружи и вредно га је посетити.

Марија Варинац VII2 и Дарија Перишић VII2

ЗАШТО УОПШТЕ ТРЕБА ДА УЧИМО СТРАНЕ ЈЕЗИКЕ?

Ех, да има чаробне пилуле!

1. Која метода је најбоља за учење језика?

Не постоји универзална метода, ни чаробна пилула, ни свемогући курс. Да постоје, сви би били полиглоте, а школе страних језика не би имале посла. Све традиционалне и савремене методе су добре, само их треба добро комбиновати. Кључ успеха је у самосталном раду и посвећивању. Професори су они који усмеравају, који одговарају на питања, воде кроз процес учења, али док ђак не засуче рукаве, нема правог резултата.

2. За колико часова могу да научим страни језик?

Учење језика је процес који никада није у потпуности завршен. На брзину учења језика утиче много фактора: личне склоности, узраст, мотивација, посвећеност, истрајност. Ако узмемо у обзир чињеницу да се дете тек са 12 година сматра напредним говорником матерњег језика (што опет, сложићете се, не значи да разуме сваку реч), онда сигурно долазимо до тога да се страни језик учи мерено годинама. Базичну комуникацију је могуће остварити након неколико часова. Али, претпоставимо да знати језик значи да можемо да читамо књиге, пишемо, слушамо и говоримо готово брзином којом мислимо, онда поново долазимо до закључка да учење језика мора трајати годинама, да морамо да будемо спремни на то јер, на крају крајева језик се учи док је човек жив!

3. У ком узрасту је најбоље да дете почне са учењем страног језика?

За дете је најважније да што раније буде свесно да не говоре сви српски, већ да други народи имају своје језике који су исто тако леви и занимљиви као и наш. Са том свешћу детету ће бити изазов да научи како се каже нека реч на другом језику. За њега ће то бити игра. Прво ће учити именице, па глаголе за активности, па ће то повезати и тако ће неосетно направити одличну базу за касније учење. Треба деци објаснити да им је језик потребан чиме год решили да се баве у животу (и ако буду балерине и пилоти) и да би било лепо да мисле о томе на време, пошто мишљење да ће језик научити - кад им затреба, није истинито, јер се језик не учи преко ноћи (након 12 година се једноставно затварају нека „вратанца у мозгу“ и онда се мало спорије учи).

3 честа питања (делимично преузето са сајта svetreci.rs)

а) „Како то да моје дете има 5 у школи, а кад одемо на летовање не зна ни да бекне?“

Ово је релативно чест коментар. Дете има заслужену петицу у школи јер своје знање везује уско за странице из књиге, за лекције које је преводило, преписивало и вежбало да чита. И ту нема ништа лоше. Али, то није довољно. Језик не живи само у тој књизи. Језик је свуда. И сваки садржај из књиге може да се оживи и учини важним за стварну животну ситуацију. У школи у групи од 30 ђака то није увек могуће, зато дете мора додатно да се укључи, да узме

ствар у своје руке и прионе на посао - наравно уз нашу помоћ. Да се пита: „Како бих рекао ово, како оно, дај да нађем прави текст ове песме кад већ певам, хајде да пробам да глумим, да испричам причу.“ Биће тешко првог дана и другог, а онда полако, све лакше и боље. Самопоуздање је веома важна ствар!

б) Да ли учење више страних језика може да направи збрку у глави? Учење више страних језика у исто време одраслима може деловати збуњујуће, али деци то уопште не смета, чак их додатно активира, јер ангажује већи део мозга него код деце која се усредсређују само на матерњи језик. То би било као да се бринемо да ли ће учење географије ометати савлађивање градива из биологије.

ц) „Јуче сам прешао пасив, а данас опет грешим. Како сам тако глуп?“ Када се први пут сусретнемо са новом језичком структуром, а нисмо више дете, онда се трудимо да је научимо као било шта друго што треба научити. Међутим, конкретно знати пасив не значи упамтити само једну „формулу“ и урадити неколико страна са вежбањима. То је добар почетак, јер ћемо препознати пасив у текстовима, чути га и идентификовати као честу структуру у језику. Али, као што је речено, то је препознавање. Следи период вежбе, процесуирања, а када дођемо до спонтане употребе - то значи да смо усвојили пасив, да је, постао наш. Дакле, нисте глупи! Мислите о тој новој структури коју учите макар пет минута дневно и помозите свом мозгу да почне спонтано да је користи!

И на крају, зашто уопште треба да учимо стране језике?

Ако једну мисао можемо да преточимо у речи на више језика, у стању смо да мислимо на више начина. Тако боље разумемо свет око себе, постајемо толерантнији, а самим тим и бољи људи. Тако учимо и да обраћамо пажњу на сваки детаљ у процесу учења, негујући смисао и радост у свему што радимо. Аристотел је то лепо формулисао рекавши: „Образовање ума без образовања срца и није образовање.

Хемичари кажу: „Све је хемија!“ Историчари тврде: „Историја је учитељица живота!“ А линвисти: „Све је језик.“ И када слушамо вести или омиљену песму, и када причамо бајку или виц, када читамо упутство за руковање машином или драму, када пишемо стих или СМС, када разговарамо са друштвом или сами са собом!

Једно је сигурно - сви су у праву.

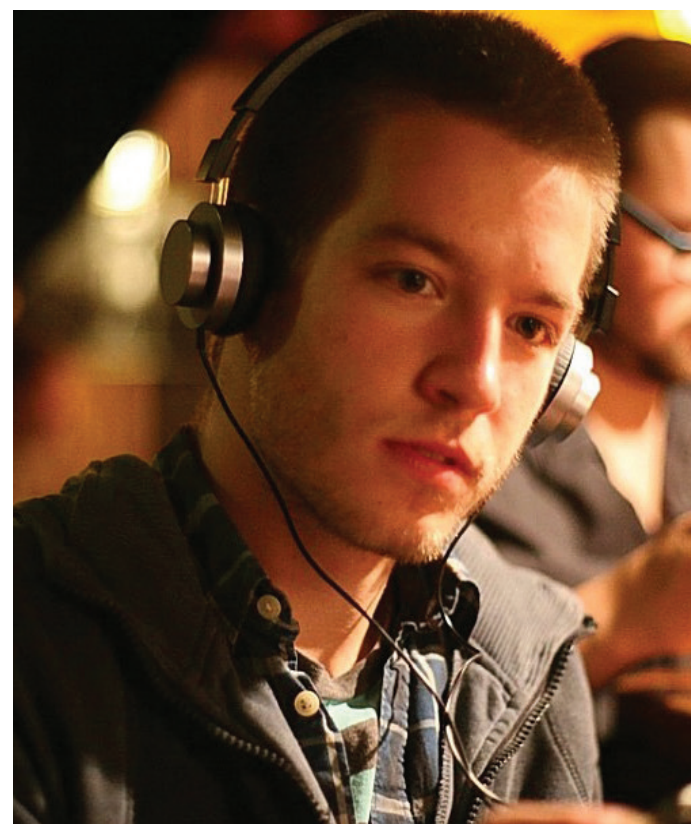
Шта год учимо - учимо да бисмо постали бољи људи!

Мила Миленић VII1

У разговору са глумцем у успону

Никола Малбаша тинејџерској публици је познат по представи „Бонтон” (позориште „Душко Радовић”) и улози Милана из серијала РТС-а „Без муке нема науке”, млађима по улози Петра Пана из представе „Чаробњак из Оза” (позориште „Бошко Буха”), а старијима по представи „Клошмерл”, у режији Кокана Младеновића (Београдско драмско позориште).

Шта се све променило од Вашег извођења прве представе до сада?

Од моје прве представе променило се то што сам сада искуснији. Мислим да је пракса јако битна за сваки посао и да, којом год професијом се бавили, док не кренемо конкретно

да примењујемо тај занат или науку или шта год нам био посао, нећемо имати свест колико је то заправо тешко или лако, колико нам прија, да ли нам одговара... Дакле - искуство.

Да ли сте имали трему и да ли је данас имате?

Имао сам трему и имам је још увек - позитивну трему. Мислим да је још увек јако битан фактор јер у супротном значи да нам није стало. Дакле, мислим да је добро да постоји нека мала, позитивна трема.

Да ли имате неки Ваш лек за трему?

Хммм... Лек за трему је да се добро припреми, да се унапред размишља и промисли унапред шта треба да се уради. Затим, концентрација и фокус су веома битни. Бити концентрисан, спреман за оно што следи и некако осећати се комфортно, ушушкано, нежно, колико је год то могуће у таквим околностима. У последње време сам кренуо да идем на јогу, на пример, то ми јако прија. Помаже ми некако да се смирим и полако упливам у сваки нови задатак.

Како сте дошли на идеју да будете глумац? Да ли је то била жеља кад сте били мали, па сте себи задали неку врсту циља или је то дошло касније, спонтано?

Мој покојни деда је био глумац у Тузли и, пред крај каријере, у Сомбору, односно Сомборском народном позоришту које је једно дивно, дивно позориште. Он је, нажалост, преминуо пре него што сам ја уписао Академију, никад није дочекао да му кажем да ћу кренути тим путем, али некако одувек сам ишао у глумаче студије и дека ми је рецитовао поезију. Некако то је био једини природан пут. Када је требало уписати факултет, схватио сам да је то једина ствар којом заправо желим да се бавим.

Колико је тешко студирати глуму?

Ја сам био на класи Гордане Гоце Марић и није уопште било лако. Углавном људи мисле да је глума само игра и зезање, керебечење на сцени... Имају доста предрасуда. Глума је заправо један јако тежак, али и леп посао. Некад ми се чини да је у исто време и најтежи и најлепши посао. То што је најлепши, и даље ме тера да се бавим њиме. На студијама смо изучавали разне предмете, а понајвише себе саме. Упознавали смо себе како бисмо што боље могли да се представимо будућој публици као неки од разних ликова. Мислим да је јако битно да глумац током студија продере дубоко у себе самог што је некад и болно - да копа по себи, до своје дубине, суштине, да би знао ко је и одакле креће и где треба да заврши.

Са којом познатом личношћу бисте се мењали на један дан?

Ух...Ма не бих се мењао ни са једном познатом личношћу...

Где видите себе за десет година?

За десет година?! То је добро питање... Не знам. Надам се да ћу радити у позоришту, да ћу радити посао који волим. Волео бих можда у неком тренутку да одем мало у Француску, да видим како се тамо ствари одвијају. Свакако бих волео да се бавим овом професијом и да будем испуњен љубављу.

Да нисте глумац, шта бисте били?

Па...неки уметник сигурно. Волео бих, на пример, да се бавим музиком или бих био редитељ, било филмски или позоришни. Било која врста уметности... Или спортиста! Кошаркаш!

Да имате магични штапић, шта бисте урадили?

Па, има много тога на овом свету... Али, опет, да не кажем нешто превише опште, некако бих волео да сву мржњу једним потезом претворим у љубав.

У сарадњи са продукцијом Прве телевизије успели сте да реализуете пројекат, серију „Андрија и Анђелка”. Каква су Ваша искуства?

То ми је дивно искуство, то је у суштини моје прво снимање у животу. То су неки моји почеци. Дивно је било, Андрија Милошевић је сиров таленат и било је лако импровизовати са њим, шалити се...Било је духовито, креативно, изазовно, просто - крајње опуштена атмосфера и зато је резултат био добар.

Да ли можемо да очекујемо неке нове пројекте?

Да, од нових пројеката почео сам са снимањем једне нове тинејџ - серије, зове се „Моја генерација 3”, што значи „Моја генерација Змајеви”. У питању је средњошколска екипа, све се дешава у гимназији, то ће бити веб-серија на РТС Планети. Гледаће се преко интернета, а моћи ће и да се гледа преко телефона. Формат је епизода - 24 минута и кад се заврши емитовање целе сезоне на интернету, онда ће прећи на РТС телевизију. Свиђа ми се што је то једна млада екипа, млади су ликови, односно, средњошколци, свежа енергија, биће доста заљубљивања, одљубљивања, спорта, превара, намештаљки, шала са професорима, озбиљнијих проблема... Просто, осликаваће живот средњошколаца на неки веродостојан начин. Чека ме и у октобру, у БДП-у, текст Оскара Вајлда, једна комедија.

Дарија Перишић VII2

Велика лига у малој школи

Прошле године наша школа је учествовала у НБА јуниор лиги, у којој учествују само пети и шести разреди основних школа на нивоу града. Свака основна школа добија име и дресове неког познатог клуба чувене НБА лиге. Неке утакмице су играње и у нашој школи.

Тренер нашег тима је професор физичког васпитања Драган Мочевећ, познатији под надимком Моча.

Питали смо нашег професора, који је овога пута био у улози тренера, који је био први циљ када је ово такмичење почело. Рекао је да наша екипа треба да да свој максимум, да се не осрамоти, као и да покаже да се у нашој школи негује спортска култура и спортске вештине.

„Циљ смо испунили, премда нисмо имали среће са жребом јер смо ушли међу најјаче екипе“, сматра тренер. На питање да ли је у нашој земљи перспективнији фудбал или кошарка, Моча каже да је он одбојкашки тренер и да ипак сматра да смо кошаркашко-одбојкашко-ватерполо нација, али би, наравно, волео да будемо прваци света у фудбалу. Задовољан је избором играча и намерава да и даље учествује у тренирању НБА јуниор лиге.

Играчи су били мотивисани самим тим што су ушли у ову лигу, што су добили дресове који ће им остати као успомена и што су стекли важно искуство. Екипа је била хомогена, сви су се потрудили, а истакли су се Лука Змајевић VI3, Матеја Анђелковић VI3 и Маша Јовановић VI1.

Један од играча који се истакао у прошлогодишњем такмичењу је Лука Змајевић, ученик VI3. Питали смо га ко је био фаворит. Лука сматра да је то била школа „Паза Костић“ која има одличне играче. Највише му се свидео начин игре школе „Борислав Пекић“ јер су били прави тимски играчи. Задовољан је успехом наше школе.

Поносни смо што је у нашој екипи било и девојчица. Посебно се истакла Маша Јовановић, ученица VI1. Она каже да је њен циљ био да победе бар једну утакмицу. На питање откуда љубав према кошарци, рекла је да јој је узор била тетка која се бави овим спортом.

Још један од ученика који се одлично показао током такмичења јесте Матеја Анђелковић, ученик VI3. По његовом мишљењу, најбоље екипе су биле из школа „Бановић Страхиња“ и „Владислав Рибникар“. Сматра да је организација такмичења била добра.

Одлично је што се у нашем граду организује оваква школска лига јер оснажује спортски дух ученика и полако постаје традиција. Сигурни смо да ће наша школа бити све боља и показати да имамо културу спортског такмичења, без обзира на победу.

Петар Ерић VI3

Омиљене књиге једне петакиње

ДОКТОР ДУЛИТЛ Хјуа Лофтинга

У књизи се говори о доктору који разуме све што животиње причају. Са својим животињама доктор Дулитл путује и они на свом путу наилазе на разне проблеме из којих се извуку. Књига ми се свидела зато што је доктор Дулитл имао тај диван дар да прича са животињама и што их баш воли.

ЧУДНОВАТИ ДОЖИВЉАЈИ БАРОНА МИНХАУЗЕНА Готфрида Аугуста Биргера

Барон Минхаузен је причао људима о својим лажним путовањима и пустоловинама јер је хтео да буде у центру пажње. Смешне су ми Минхузенове измишљотине и чудно је што баш нико није сумњао у његове лажне приче.

ПОКОНДИРЕНА ТИКВА Јована Стерије Поповића

Главна личност овог дела је Фема, која воли да се шминка, да се лепо облачи, да прича као богаташица и да се прави важна. Њена ћерка воли да ради, па то Фему јако нервира. Фема све време покушава да промени своју ћерку, да буде иста као и она. Фема ми је смешна јер кад прича француски, она, у ствари, измишља неке речи. Писац поручује да не треба бити лењ и покондирен.

НАПОЛЕОН И Т-КЕКС Аника Ланга

Главни ликови ове књиге су троје деце: Наполеон (Напе), Каја и Андеш (Ајнштајн). Они су пронашли чудовиште из језера, које је слатко и које једе кекс, па су га зато назвали Т-кекс. Чудовиште је повређено, па га деца скривају да би га излечила. Ловци су дошли у Гречку бару и почели да га траже, док су наши јунаци скривали и чували чудовиште. Драго ми је да су деца спасила свог пријатеља и што су ловци завршили у затвору.

Софија Мишић, V3

Стогодишњица завршетка Великог рата

Пре тачно сто година завршио се највећи ратни сукоб у дотадашњој историји човечанства, Велики рат или Први светски рат. Трајао је од 1914. до 1918. године, обухвативши два политичка савеза: Антанту и Централне силе, 36 држава, три континента (Европу, Азију и Африку) и преко милијарду и по становника. Ратне операције вођене су на пет фронтова: Западном, Источном, Балканском, Италијанском и Солунском. Око 70 милиона војника сукобљавало се на копну, мору и у ваздуху, уз коришћење тенкова, подморница, авиона и бојних отрова. После четири године ратовања и око 20 милиона погинулих и око 50 милиона рањених војника, рату је дошао крај.

Офанзива којом је окончан Велики рат започела је 14. септембра 1918. године на Солунском фронту, уз садејство здружених снага српске, француске и британске војске. Бугарска и аустроугарска војска присиљене су на повлачење и капитулацију. После офанзиве и на Западном фронту, Немачка је потписала капитулацију 11. новембра 1918. године и Велики рат је завршен. Овај дан се данас обележава као Дан Европе. Победу су извојевале силе Антанте, а последице рата биле су видљиве још дуго по његовом окончању. Србија је остала без скоро четвртине мушке популације, без младости и многих интелектуалаца.

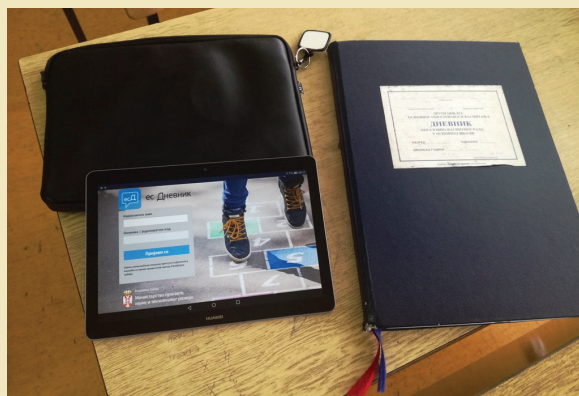
Зорица Недељковић

ОДЛАЗАК ДНЕВНИКА У ИСТОРИЈУ (ИЛИ „ЖАЛ ЗА МЛАДОСТ“)

Без много помпе, тихо и неприметно угасио се живот Дневника. Његови највећи следбеници и поштоваоци (наставници) нису достојно стигли ни да га ожале. Појавила се замена у лику младог, савременог Е-дневника. Послат директно из Министарства просвете, науке и технолошког развоја, требало је да буде достојна замена старијем колеги. Дочекали смо га колегијално срдечно, са жељом да му олакшамо почетак рада. Очекивали смо „као вечити ђаци“ да и ми нешто од њега научимо. Показало се, као и обично, да су запошљавања „преко везе“, у најмању руку, проблематична. Испод фасаде лепог, младог, брзог, јасног и делотворног просветитеља појавиле су се прве пукотине. Није саставио ни месец дана рада и мало-мало па је био на боловању. А историјат његових одсуствовања имао је невероватно егзотичне (неразумљиве) разлоге: пад система, немање интернета, искључење рутера, баговање... Старије и искусније колеге одмах су посумњале на пренемагање и фолирање. Поједини су, са сузама у очима, почели да помињу благопочившег колегу Дневника. Једино су ученици били сурово равнодушни и као да их се промена ни најмање није тицала.

Али, хајде да све сагледамо са ведрије стране! Млад је и неискусан и, као и сваком почетнику, треба му пружити шансу. Само да се ови из Министарства не досете и не пошаљу нам још неке као што је он. Срећан почетак нове школске године!

Зорица Недељковић

ПУСТОЛОВНА ЈАБУКА

Шетала сам шумом. Чула сам необичан шапат. Погледала сам у жбун. У трави, већ жутој од суше, лежала је једна јабука. Нисам знала да ли да је узмем. Истог трена она је отворила очи.

„Драга моја“, рекла је јабука, „испричаћу ти своју пустоловину“.

„Тог јесењег јутра пробудила сам се на дрвету. Много ми је пријало сунце које се провлачило кроз густе крошње дрећа. Одједном, почело је да сева и грми. Снажан гром ме је скинуо са дрвета. Ветар ме је однео до реке. Јака струја ме је носила и носила. Тако сам наишла на водопад. Попут пера ме је спустио. Неколико дана сам немоћно лежала на обали реке, када ме је узео један дечак. Бринуо се о мени и није хтео да ме поједе. Два дана касније његова мама ме је бацила преко терасе. Мислила је да ћу за птице бити укусна ужина. Али птице су летеле високо. Снажан ударац ногом љутите девојчице ме је онесвестио. Изгледа да сам се опет дуго котрљала. Случајно сам срушила веш једној баки, неком деки сам ударила у штап, а једном детету сломила играчку... Многим људима сам нешто скривила. Одједном, окренула сам се и видела да ме јури много људи од којих је свако имао разлог да ме ухвати. Умакла сам им из брда. Упала сам у торбу једног чобанина, а да он то није ни приметио. Носио ме је пола дана, а онда сам некако успела да скочим и погледам око себе. Препознала сам место: то је био мој родни крај. Извукла сам се из торбе и поново сам била поред свог дрвета. Некада сам жудела за пустоловином, а сада сам је доживела. Хвала ти што си ме саслушала.“

Вратила сам се кући весела, носећи јабуку.

Тијана Миленковић IIIIЗ

УЧЕНИЧКИ ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ

Ми пишемо

ШКОЛСКИ РЕП (2. део)

Враћам се из школе, улазим у кућу,

Кева ми је спремила неку вечеру врућу.

Стављам све у уста, на хлеб мажем путер,

Устајем од стола и стартујем компјутер.

Гледам неки снимак, умирем од смеха.

Смазао сам добру питу, сигурно пола плеха.

Седам ја за клавир, нико ме вид'о није.

Морам да се дерем, мама 'оће да ме бије.

Креће да ме јури, бежим јој по кући.

Спремам се, знам да ће ме тући.

Када ме је стигла, почела је да ме смара.

Добро сам прош'о, добио сам два шамара.

Тера ме у собу, хоће да учим,

А зашто то да радим, нећу цабе да се мучим.

Лежем у кревет, падам у сан.

Спреман сам да почнем опет нови дан!

Алекса Филиповић VII2

СКИЦА ЗА МОЈ АУТОПОРТРЕТ

Писмо Мили од Миле

Драга Мила,

Питала си ме ко си, и сада ћу ти рећи. Ти си... твоја глава, твоје срце и твој дух. Ти си твоја мисао, твоја реч, твоје дело, твој карактер. Ти си Мила, неким мила, неким немила. Питала сам се зашто ти је битна петица у школи? Зашто волиш да се такмичиш? Зашто мораш по сваку цену нешто на часу да кажеш?

То ти је, немила моја, гордост. Да се о госпођици Мили Миленић увек мисли све најбоље, да њена слика никада не буде укаљана. Е, па да знаш, то не иде тако. Ако ме баш вучеш за језик, пренећу ти шта други стварно мисле о теби. За њих, ти си девојчица која је паметна и хоће да помогне око контролног, али која је иритантна са својим константним упадањем и разговором са наставницима. Која уопште није кул, која нема Инстаграм, Фејсбук, не игра игрице, устаје рано, леже рано, боље речено - ти си права срамота за тинејџере!

Ти си девојчица браон косе и очију свим људима који те не познају. Онима који те познају, ти си девојчица која има чисту савест, која увек прича истину, ти си девојчица са малим батом Жилетом, ти си горда али паметна, ти си забавна али носиш кошуљице, ти си мила и немила.

Сада седим и размишљам, шта уопште значи познавати. Ми упознајемо сами себе сваки дан. Како је у ствари лако нацртати портрет. Наћеш доброг сликара, он те погледа и већ креће да црта. Ми можемо тако замолити писца, али ни он не може одмах верно о нама писати. Мора да нас познаје барем цео живот.

Надам се да ће ти ове искрене сугестије помоћи да се побољшаш.

Твоја вечита сапутница Мила

Мила Миленић VII1

СУСРЕТ ОЦА И СИНА У ЛАЗАРЕВИЋЕВОЈ ПРИПОВЕЦИ „СВЕ ЋЕ ТО НАРОД ПОЗЛАТИТИ”

Стрепња. Чекање. Не могу замислити какав је осећај чекати сина који долази из рата. И што се дуже размишља, то је горе. Тако је казанџија Благоје нестрпљиво чекао цео дан. Док је поред њега стајао капетан Танасије Јеличић. Смирен, тих, без претеране нервозе. Гледао је у једну тачку, очекујући лађу.

Благоје се сигурно чудио капетану. Зато што су се њему, као у виру, вртеле све емоције. И туга, и бес, и радост, и жеља, свега је одједном тиштило, па би, како је рекао Лазаревић, „пристао и да га бију и да се бије”. Иако иначе није био причљив, тражио је било који излаз, само да не мисли.

Када је угледао рањеника без ноге, Благоје је рекао: „Овакав бадрљак само! Боље би му било сто пута да је умро!” То је рекао верујући у то да дочекује здравог сина и није хтео ни помислити на обратно.

Мало касније, кад Благоје већ заспа, капетан потрча да помогне рањеном војнику. Утом сазна да је он казанџијин син. Благоје се пробуди, дотрча, и прође поред инвалида, тражећи свог сина, који утом викну: „Тата!”, дозивајући га. Благоје се срушио. Толико дуго чекање, толика нервоза и жеља да види здравог сина. Све се у моменту срушило. Његов син је сада инвалид, који ће просити. Његова брига и свест о будућем животу издале су Благоја и није ни знао шта да мисли. Ко би? Ко би знао шта да каже када види своје рањено, беспомоћно дете? И када види сву ту лепоту које више нема? Свега има, а ничега нема. Његове мисли нису хтеле то да прихвате, па је изговорио: „Све ће то народ позлатити!” Покушао је рећи и да су једна нога и једна рука мала ствар, непотребни, само је хтео себе заварати. Зато што и даље није могао веровати. Потом је бризнуо у плач.

Ана Пајовић VIII1

ПРИЧАЛИ СУ МИ О МОЈИМ ПРЕЦИМА

Обично се људи, а поготово деца, вежу за неког члана породице. У мом случају је то прадеда Милија.

Њега никада нисам познавала, нити видела. Знам га само из прича које су ми причали моји бака и дека. Говорили су ми како је он био изузетан војник. Учествовао је у бици на Солунском фронту, у Првом светском рату. Да, то је веома озбиљно! Дека каже да се прадеда борио за наш народ иако је знао да тиме угрожава свој живот. За ту храброст и оданост према народу, добио је захвалницу и медаљу од краља Александра I Карађорђевића! Пошто је био војник, није често могао да проводи време са својом женом и синовима. Али када је био у могућности, то време му је било драгоценije него ишта на овом свету. Он је своју породицу неизмерно волео. Изузетно је поштован међу нама због својих врлина, а не због војних успеха. Он је и сам рекао да наш народ чува и брани од зла на своју вољу, а не зато што мора. Бака и дека кажу да никада племенитију, доброћуднију, праведнију особу нису познавали, а он је још из моје породице! Кад смо већ код правде, прадеда је био адвокат. Никада није бранио неправду ни за какве паре. Деки је говорио да је постао адвокат да би помагао људима, а не да би лагао и тиме побеђивао. Мама и тата ме сваке недеље воде у цркву на литургију као знак поштовања према прадеди Милији. Био је изузетно веран цркви и то преносио на деку, па на маму.

Приче о прадеди Милији су ме научиле много тога. Пре свега да човек треба чинити добра дела због других. Његови поступци потврђују изреку-добро се добрим враћа. Његова неизмерна љубав према породици ме је научила да ценим своју породицу и време проведено са њом.

Када ме неко пита одакле сам, ја са поносом одговарам : „Из Србије!”, мог родног краја, одакле је мој народ, моја породица и моји преци.

Марија Варинац VII2

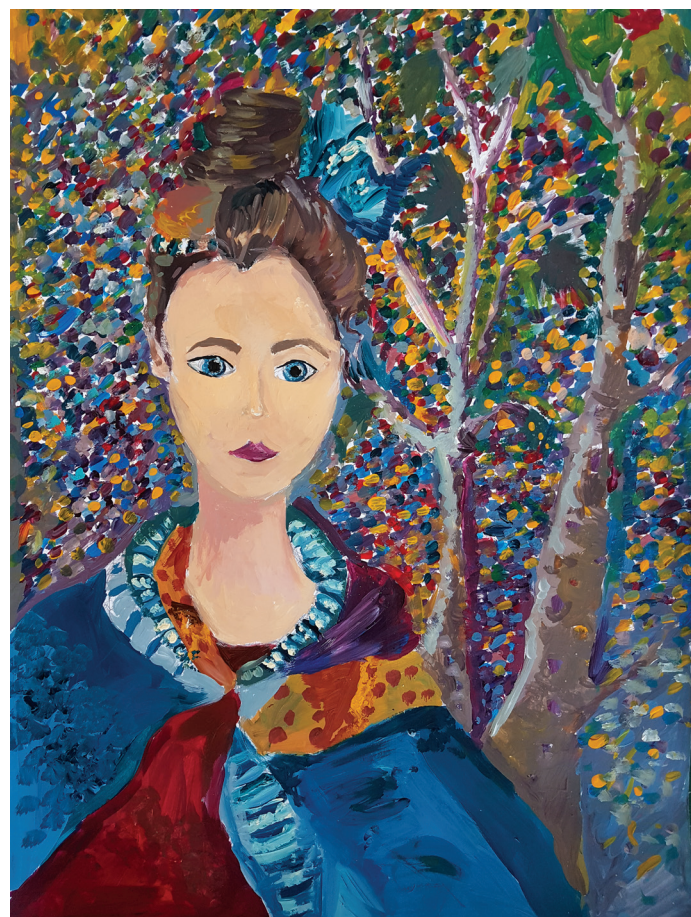

Бисери

из писмених задатака ученика старијих разреда

Непресушно је благо ђачких „бисера“ закопано на дну гомила вежбанки (на које се сваки одговорни наставник српског језика помало намршти кад га сачекају викендима). Писмени задаци обилују овим природним богатством. Наставница српског језика Јелена пробере најкрупније, најблиставије и они освану у ђачком листу. Штета је да остану скривени и доступни само оку професионалног сакупљача. А можда ће ово неком бити и од користити ...

Како да почнем? Питање које мучи све који су икад писали домаћи задатак. Неки су се снашли.

- Добро дошли у мој састав, па да кренемо.
- Пошто сам потрошио 20 минута овог часа размишљајући о чему да пишем, одлучио сам да коначно почнем, надајући се да ћу добити бар два. Бићу кратак.

Ако треба портретисати неког, онда то некад изгледа овако...

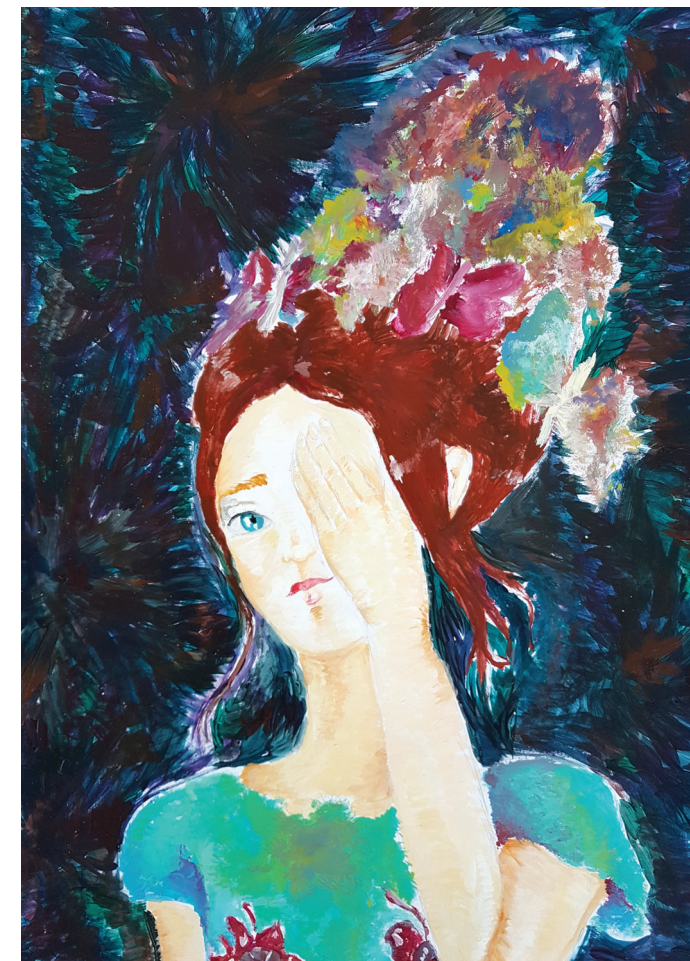
- Има леп и дугачак опис.
- Маша веома тихо говори, као неко пиле.
- Нормално хода и носи велике патке.
- Она је толико дволична да јој се једе слатко и слано.
- Он је занимљива, едукативна личност.

Некада опис унутрашњег и спољашњег простора може бити проблем...

- Е, сад радни сто!
- Стално лупам главом од плафон.
- Дневна светлост нас стално посећује.
- Међу просторијама у кући налази се и моја соба у којој нема звукова брата.
- Све рупице од кише су залеђене.
- Чудно је што је ладно.

Рекло би се да није компликовано испричати неки догађај у којем смо учествовали, али ко то каже?

- Од запањења сам јој пустила руку.
- Свануло је јутро. Кренули смо на Дивчибаре. Стигли смо.
- Али један догађај који се десио, испоставило се да уопште није лако бити одрастао човек.
- Време у аутобусу је било само слушање музике и међусобно разговарање.
- Наравно, ја знам да је то само један глуп мит зато што слепи мишеви нису толико глупи да би се запетљали у нечију косу.
- То би био мој највећи догађај у мом животу (концерт Саше Матића).
- Одувек сам се жалио мами и тати како немам ни брата ни сестру, а ни кућног љубимца. Очигледно се моја упорност исплатила, у априлу 2014. године добио сам мачку!

- Репортажа са мог музичког догађаја јесте концерт од Саше Матића.

Љубавни проблеми могу бити извор стилских и правописних проблема...

- Ако се момак помучи за девојку мало више, званично је искоришћен.
- Дани су пролазили, нисам знао шта да радим, чинило ми се као да ће смак света, чак сам добио 5 из историје!
- У овој школи смо стекли наше прве другаре, прве љубави, симпатије, а неки од нас чак и пољупце.
- Сада када је крај близу, осећам неку лепу врсту осећања према онима које ниси могао ни да погледаш.

Читајући ове редове, можете добити идеју како се све може завршити писмени задатак.

- Појента ове приче је да никад не треба конзумирати алкохол и да будете пажљиви са ким идете у градском превозу. Крај.
- Тако је протекла утакмица, а ја одох да се спремам за гостовање у Плзену. (Пише један наш ученик фудбалер.)

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Занимљиви задаци из математике

- 1. Од 6 једнаких дужи састави 4 једнакостранична троугла.
- 2. Милица и Ана имају заједно 20 година. Колико година ће имати заједно за 50 година?
- 3. Израчунај збир првих сто природних бројева $1+2+3+...+98+99+100$.
- 4. Сваки дан локвањи прекривају бару дупло више него претходног дана. Ако је цела бара прекривена локвањима за 8 дана, за колико дана је било прекривено пола баре?
- 5. Располажемо са 5 деоба једног ланца. У сваком су по 4 алке. Колико најмање алки треба отворити да би се саставио и затворио цео ланац?

Решења: 1. /, 2. 120, 3. 5050, 4. 7 дана, 5. 4 алке

А	М	И	Б	Х	З	И	И	С	Т	О	Р	И	Ј	А
М	У	З	И	Ч	К	О	М	Г	А	Л	О	Ц		
А	С	Б	О	З	О	З	О	М	А	Ш	Т	А		
Т	А	Н	Л	И	К	О	В	Н	О	М	Б	З	И	
Е	Г	Л	О	Ц	Е	Ј	М	Ш	В	Ф	Р	А	Т	Ј
М	Д	И	Г	Е	О	Г	Р	А	Ф	И	Ј	А	А	И
А	П	Ф	И	З	И	Ч	К	О	Ц	С	О	П	А	Њ
Т	А	Т	Ј	О	Г	Ц	А	А	М	Т	К			
И	Ф	Р	А	Н	Ц	У	С	К	И					
К	З	Ш												
А	П	П	О	К	А	Ж	И	Ш	Т	А	З	Н	А	Ш

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Пронађи речи (називе школских предмета): музичко, француски, биологија, географија, математика, физичко, историја.

Михаило Обрадовић V3

„ПЛАВИ КРУГ“
лист ученика ОШ „Милош Црњански“ у Београду

Одговорни уредник
Јелена Милутиновић

Ликовни уредник
Сања Ђокић

Технички уредник
Милорад Јовановић

Насловна страна
Виолета Јовић

Редакција
Милица Радовановић VIII2, Мила Миленић VII1,
Марија Варинац VII2, Анастасија Сајић VII2,
Дарија Перишић VII2, Виктор Игњатовић VII2,
Ивона Андрић VII2, Жељана Гаџић VII2,
Ана Станковић VII2, Петар Ерић VI3, Јана Бобар VI3,
Кристина Ђорић VI3, Сташа Анђић V3, Софија Мишић
V3, Вања Марковић V3, Тамара Славковић V3,
Михаило Обрадовић V3, Милица Хофман V3

Сарадници
Зорица Недељковић, Даниела Ивановић, Виолета
Јовић, Светлана Живковић, Биљана Ђулафић,
Драган Мочевећ, Дарко Николић

Штампа: Визартис, Београд
Тираж: 200 комада

ОШ "Милош Црњански"
БЕОГРАД